

Mistr Třešnička daruje poleno svému příteli Geppetovi* a ten si z něho vyřeže zázračného panáčka, který dovede tancovat, šermovat a dělat krkolomné skoky

V tom zrovna někdo zaklepal na dveře.

„Jen pojdte dál,“ zval truhlář, ale přitom neměl ani dost sil, aby se postavil na nohy.

Do dílny vstoupil čiperný stařík, kterému říkali kmotr Geppetto. Ale kluci ze sousedství, když ho chtěli rozzuřit, volávali na něho Kašička, protože jeho paruka měla barvu kukuřičné kaše.

Geppetto byl hrozně popudlivý. Běda tomu, kdo ho nazval Kašičkou! Pak už s ním nebyla řeč.

„Dobré jitro, mistře Antonio!“ řekl Geppetto. „Cože sedíte na zemi?“

„Učím mravence počítat.“

„Hodně zdar!“

„Co vás ke mně přivedlo, kmotře Geppetto?“

„Nohy. Víte, mistře Antonio, přišel jsem k vám, abych vás požádal o malou laskavost.“

„Jsem vám, jak mě tu vidíte, úplně k službám,“ odpověděl truhlář a zvedl se na kolena.

„Dnes ráno se mi zrodil v hlavě nápad.“

„Ven s ním!“

„Napadlo mě, že si udělám hezkého dřevěného panáčka, ale panáčka zázračného, aby dovedl tancovat, šermovat a dělat krkolomné skoky. Budu s panáčkem jezdit po světě a tak si vydělám na kus chleba i na sklenku vína, co tomu říkáte?“

„Výborně Kašičko!“ ozval se jako předtím hlásek, neznámo odkud.

Jak kmotr Geppetto uslyšel, že mu někdo říká Kašičko, zrudl zlostí jako krocán a celý rozlícený se pustil do truhláře.

„Proč mě urážíte?“

„Kdo vás uráží?“

„Řekl jste mi Kašičko.“

* Geppetto (ital.) – čti džepeto

„To jsem nebyl já.“

„Chcete mi snad namluvit, že jsem to řekl já sám? Já říkám, že jste to byl vy!“

„Nebyl.“

„Byl.“

„Nebyl.“

„Byl.“

Rozohňovali se čím dál víc, až přešli od slov k činům, chytili se za pačesy, škrábali se, kousali a cuchali jeden druhého.

